

ται, "Ελληνες και κοσμοκράτορες Ρωμαῖοι ἐγείρουσι διωγμούς και θανατώνουσι βασιανιστικῶς τοὺς Χριστιανούς, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἡ πίστις ἀνεπαισθήτως πληροὶ τὰς χώρας τῶν διωκτῶν, και τὸ φῶς αὐτῆς ὡς φλόξ ἀνημμένη ἐν μέσῳ πεπυκνωμένου και γηραίου ἄλλοι, (κατὰ τὸν Αὐγουστον) ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πνεύματος ὑποθαλωμένη, κωνεῖ τὸ θεῖον πῦρ εἰς τὸν παλαιὸν κόσμον, και ὀλίγον κατ' ὀλίγον προβαίνει, ἐκτείνεται, ὑψώνει τὰς φλόγας αὐτῆς, καταφλέγει και καταβιβρώσκει μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς. Ὁ φλόγγος τῶν Ἀλιέων τῆς Τιβεριάδος ἐξέρχεται εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, και τὰ ρήματα αὐτῶν εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. (Ρωμ. Ε, 18).

Τὸ ἐπιτελεσθὲν και συνεχιζόμενον τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔργον εἶναι θαῦμα! Διότι ἐν ᾧ θὰ ἐνόμιζέ τις τὴν πλήρη ἐξόντωσιν τῆς θρησκείας κατόπιν τόσων κρισιμωτάτων δι' αὐτὴν διωγμῶν εἴκοσιν αἰῶνων, ἀποροῦντες βλέπομεν τοὺς φρικιαστικοὺς διωγμοὺς ὡς ἀπλᾶς τινὰς και ἀπατηλὰς περιπετείας, ἐξ ὧν ἀναπηδοῦν τὰ ἀθάνατα και σωτήρια ρήματα ἐκ τῆς γλυκυτάτης τοῦ Χριστιανισμοῦ πηγῆς, ὡς δροσιατικὰ νάματα ἀρδεύοντα τὴν ἠθικῶς μαραινόμενην ἀνθρωπότητα. Καὶ τῆς διδίδει, πρὶν σβύση, ζῶν και δύναμιν ν' ἀνθίσουν ἐν αὐτῷ τὰ ὠραιότερα ἄνθη τῆς ἐλευθερίας και τῆς ἰσότητος, τῆς εἰρήνης και τῆς χαρᾶς, τῆς πίστεως και τῆς ἀγάπης...

Μὴ λοιπὸν σκανδαλίζεσθαι, χριστιανέ μου ἀδελφέ. Ἡ ἱστορία τῆς Θείας σου θρησκείας συνεχιζεται. Καὶ ὅπως κατὰ τὸ παρελθὸν ὁ θρίαμβος αὐτῆς ὑπῆρξε πλήρης και μετ' αὐτοῦ συνεδέθησαν οἱ ἅγιοι μάρτυρες, οὕτω και τώρα ὁ θρίαμβος εἶναι βέβαιος και μετ' αὐτοῦ καλούμεθα νὰ συνδεθῶμεν ἡμεῖς. Μὴ ταράσσειται ἡ καρδιά σου. Ἀρκεῖ μόνον νὰ εὑρίσκεισαι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἅς νομίσης, ὅτι ὁ Σωτὴρ καθεύδει. Διότι και εἰς τὸ πλοῖον τοῦ Πέτρου ἐφαίνετο, ὅτι ἐκοιμάτο, ἀλλ' ὅτε ἐπέπεσαν αἱ τρικυμῖαι και οἱ Ἀπόστολοι ἐκραζον «Διδάσκαλε, ἀπολύμεθα», ὁ Ἰησοῦς ἐπετίμησε τῇ θαλάσῃ και ἐγινε γαλήνη μεγάλη. Χριστιανέ μου, μὴ φοβοῦ. Κυβερνᾷ ὁ Χριστός.

Γ. Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

Καθηγητὴς Θεολογίας

Ἡ ἀμάθεια μετὰ σωφροσύνης εἶνε προτιμωτέρη καὶ μετ' ἀκρίβειας δεξιότητος. Θουκυδίδης

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΑΓΩΓΗ

Ἡ ἀγωγή τῶν παιδῶν πρέπει νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν. Οἱ γονεῖς δύνανται, ἔχουσι καθήκον και ὀφείλουσι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον νὰ δίδουν εἰς τὰ συναισθήματα και τὰς συνηθείας τῶν παιδῶν τῶν ὠρισμένην κατεύθυνσιν, διότι αὐτοὶ γνωρίζουν καλλίτερον παντὸς ἄλλου τὰς κλίσεις και τὰς ροπὰς τῶν τέκνων τῶν. Τὸ σχολεῖον συνεχίζει τὴν οἰκογενειακὴν αὐτὴν ἀγωγήν, διευθύνει, προάγει και τελειοποιεῖ τὴν ἠθικὴν και πνευματικὴν πρόοδον και ἀνατροφὴν τῶν. Τὸ σχολεῖον μορφώνει νέους ἀνταποκρινομένους πρὸς τὰ ἀνθρωπιστικὰ ἰδανικά.

Τὸ σχολεῖον εἶναι τὸ ἐργαστήριον, εἰς ὃ δημιουργεῖται και χαλκεύεται ὁ ἠθικός χαρακτήρ διὰ τοῦ ἀποκλειστικοῦ παραδείγματος τοῦ διδασκάλου. Διὰ νὰ μορφώσῃ τις τὴν βούλησιν, τὴν μητέρα τοῦ χαρακτήρος, ὅπως τινὲς ὠνόμασαν αὐτὴν, ὀφείλει νὰ μεταμοσχεύσῃ και μεταλαμπαδεύσῃ οὕτω εἰς τὴν ψυχὴν τῶν παιδῶν συνηθείας τινὰς, ἀλλ' ἡ μεταμόσχευσις αὕτη πρέπει νὰ γίνῃ κατὰ τὴν τρυφερὰν ἡλικίαν τῶν παιδῶν, ἡ ὁποία εἶναι τότε ἐπιδεκτικὴ και εὐπλαστος, ὡς εἰς τὸ νέον δένδρον φυσικῶς και φυτολογικῶς συμβαίνει διὰ τοῦ τρόπου και τῆς μεθόδου τοῦ ἐξευγενισμοῦ.

Ἡ συχνὴ ἐπανάληψις μιᾶς πράξεως γίνεται συνήθεια μετὰ τὸν χρόνον. Εἰς δὲ τὴν μόρφωσιν τοῦ χαρακτήρος συντελεῖ ἐπίσης και ἡ σωματικὴ τῶν παιδῶν κατάστασις. Τὸ νὰ φροντίσῃ τις διὰ τὸ σῶμα τῶν εἶναι ὡς ἐὰν ἐφρόντιζε διὰ τὸν χαρακτήρα τῶν. Μία οἰαδήποτε βλάβη τοῦ ὀργανισμοῦ δὲν ἐπιδρᾷ μόνον δυσμενῶς ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἀλλὰ και ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος. Ἐπομένως ὀφείλομεν νὰ φροντίζωμεν και περὶ τῆς υἰείας τοῦ σώματος, αὕτη δὲ ἡ φροντίς πρέπει νὰ ἐπεκτείνεται και εἰς τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας.

Ἡ ἀγωγή τοῦ χαρακτήρος δὲν τερματίζεται εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον. Τὸ σχολεῖον τοῦτο δίδει τὰς πρώτας βᾶσεις, τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα, καλλιεργεῖ τὰς ψυχικὰς δυνάμεις τῶν μαθητῶν και ἐγχαράσσει εἰς αὐτὰς ἕνα ὅσον τὸ δυνατόν τέλειον χαρακτήρα, τοῦ ὁποίου ὅμως δὲν τερματίζει τὴν μόρφωσιν. Τὸ σχολεῖον διδάσκει τοὺς μαθητὰς νὰ ἔ-